

Det gode det onde - og alt det midt i mellem...

Leder af Heidi Thamestrup, formand for Landsforeningen Autisme

Tirsdag den 9. juni holdt vi et handicappolitisk valgmøde i Handicap-organisationernes Hus. I oplægget til valgmødet stod der, at aftenen var forbeholdt handicappolitiske emner, jeg må indrømme, at jeg derfor blev lettere irriteret da en af publikummerne begyndte at bruge spørgetid på de afghanske tolke, der hjalp Danmark under krigen i Afghanistan. Altså de afghanere der tolkede for vores soldater, med fare for deres liv fordi de handlede imod Talebanstyret og som stadig er i fare, så længe der ikke er fred i landet.

Alle politikerne i panelet svarede på spørgsmålet om tolkene på trods af, at de vidste, at aftenen var forbeholdt handicappolitik. Jeg tror det var lettere for politikerne at forholde sig til spørgsmålet om tolkene, fordi det er sådan en åbenlys og pinlig problemstilling. En af politikerne i panelet; Mattias Tesfaye, fik svaret på spørgsmålet om tolkene, men fik på samme tid vendt debatten, så det igen var handicappolitikken der var i fokus;

“Der findes ikke onde politikere. Ingen gør noget bevidst for at skade andre mennesker. Vi har denne her pose penge, og vi har denne her liste af prioriterede værdier. Når vi vælger, hvordan vi vil bruge pengene, kan det ikke undgås, at der er nogen der vil føle at prioriteringen ikke er rimelig. Men det er ikke ondskab, ondskab er noget andet”.

Senere samme aften rejste jeg til Bornholm for at deltage i Folkemødet. Mens jeg kørte gennem Sverige for at nå færgen i Ystad, reflekterede jeg over emnet ondskab. Er det eksempelvis ondskab, når en socialrådgiver giver afslag på en ansøgning fra en mor, der søger om et kursus i konflikthåndtering? Hvad hvis

socialrådgiveren ved, at moderen bliver slået af teenagersønnen, i affekt, fordi han ikke magter mængden af krav.

Og er det ondskab, når en uuddannet medhjælper på et bosted, beder en kvinde med autisme om at stoppe med sin uafbrudte ordstrøm, selvom nonstop tale er kvindens strategi til at overvinde et eskalerende angstanfald?

Er det ondskab at beslutte sig for at se tiden an, når en dreng med autisme ikke kommer i skole; der er mere ro, når han ikke er der. Og er det ondskab, når man italesætter skolevægning som, at mor vel er glad for at sove længe eller ikke magter at sætte grænser?

Det er ikke alt der føles ondt, der er bevidst ondskab. Men derfor gør det ondt alligevel...

For nogle uger siden købte jeg en bog med titlen: “Når gode mennesker handler ondt”. Jeg læste de første sider mens jeg sad i S-toget på vej hjem fra et møde i socialministeriet og jeg husker tydeligt, at jeg tænkte; Hvis man har viden om en åbenlys uretfær-

dighed og man samtidig har magten til at handle og ændre det uretfærdige til noget retfærdigt men undlader at gøre det, er man så ond. Måske er man bare et middelmådigt menneske eller også har man fået frataget sig nogle beføjelser, som var en del af jobbeskrivelsen, da man søgte stillingen?

Der findes masser af bøger og mange af dem beskriver det eksakt samme, men fra en ny vinkel eller med et nyt udgangspunkt - det er sikkert godt nok - men det er ikke rigtigt godt. Ikke så godt at det efterlader et aftryk i hippocampus, når man har læst bogen og ikke så godt at man ved, at en ny forståelse har ført til en ny refleksion, der for altid har ændret noget i den måde, man vil handle på i fremtiden. Den måde man vil behandle andre på i fremtiden...

“Når gode mennesker handler ondt” er skrevet af Dorthe Birkmose. På side 6 kan du læse en artikel som Dorthe har skrevet til os - eller til de af os der kæmper for at blive hørt og mødt og med at få den hjælp af kommunen, som vi vitterligt har et retskrav på.

I vores survey om sårbarhed hos forældre til børn med autisme (læs den på side 14) får socialrådgiverne en hård medfart. Flere forældre påpeger at de aldrig har modtaget rådgivning, det de har modtaget er afslag. Det er interessant.

I mit private netværk er der flere socialrådgivere, de har alle valgt faget fordi de er socialt engagerede mennesker, fordi de har - eller har haft - intentioner om at ændre verden til et bedre og mere lige sted for alle mennesker. Nu er de desillusionerede.

Det er et etisk dilemma at befinde sig i en position, hvor man skal handle imod sin overbevisning. Man kan sige sit job op, man kan nægte at handle uetisk. Men hvad nu hvis man ved, at man bliver erstattet af en 19 årig socialrådgiverstuderende og man ved, at i det tilfælde, vil borgeren være stillet dårligere, end hvis man selv forsøger at passe sit job indenfor den ramme man har.

Jeg har ikke svarene. Men jeg ved, at vi vil støtte op om socialrådgiverne, hvis de beslutter sig for at sige stop og handle etisk. Og jeg ved, at vi i sådan en situation vil bakke op om dem, akkurat som vi gjorde det med lærerne under lockouten.

”Det politiske ansvar gør det forkasteligt at være uinteresseret og lade de ulykkelige stillede sejle deres egen sø - uanset hvor uangribeligt man i øvrigt lever sit liv og passer sig selv. Det er ikke nok ikke at gøre fortræd.” K.E. Løgstrup 'Den etiske fordring' 1956.

Heidi Thamestrup

